

บทที่ 1

บทนำ

สภาพปัจจุบันและปัญหา

ตามประกาศของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) มาตรา 53 ได้กำหนดให้องค์กรวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษา มีอำนาจ กำหนดมาตรฐาน วิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาวิชาชีพครู ในการผลิตและการพัฒนาครูให้มีคุณภาพ และมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง นักศึกษาได้มองสังคมไทยในอนาคตว่า พลเมืองต้องมีความสามารถ “มุ่งก้าวมัน รู้ทันโลก” และก้าวไปสู่ “สังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้” โดยให้ตระหนักถึงปัจจัยสำคัญ คือ ครู อาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาว่าเป็นผู้มี อิทธิพลต่อการพัฒนาครูและวิชาชีพ ดังปรากฏในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 52 – 57 ที่ประมวลสรุปความว่า การมีระบบ มีกระบวนการ มีการพัฒนาครู คณาจารย์บุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็น วิชาชีพชั้นสูงนั้นจะสามารถแก้ไขปัญหาคูการผลิตครูที่ไม่ได้มาตรฐาน มหาวิทยาลัยราชภัฏซึ่งเป็น สถาบันหลักที่ทำหน้าที่ในการผลิตครู ได้ทบทวนบทบาทหน้าที่การผลิตครูทั้งกระบวนการ โดยเริ่ม จากการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพครู การปฏิรูปการเรียนการสอนและกระบวนการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพ

สำหรับการพัฒนาหลักสูตรการผลิตครูนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบและเกี่ยวข้องกับการจัด การศึกษาได้ประชุมหาแนวทางปรับหลักสูตรการผลิตครูตลอดช่วงปี พ.ศ. 2543 – 2545 ในที่สุด กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีนโยบายให้กำหนดระยะเวลาในการผลิตครู ระดับปริญญาตรีเป็น 5 ปี โดยให้นักศึกษามีเวลาฝึกประสบการณ์วิชาชีพในโรงเรียนที่มีมาตรฐานอย่างน้อย 1 ปี ทั้งนี้เพื่อให้ นักศึกษาได้มีเวลาเรียน เนื้อหาวิชาเอกที่สนใจให้ลึกซึ้งมากขึ้นและมีเวลาได้พัฒนาทักษะการสอน คุณลักษณะวิชาชีพครูที่ยาวนานมากขึ้น โดยคาดหวังว่าแนวทางนี้จะช่วยผลิตครูที่มีคุณภาพ มาตรฐาน สามารถประกอบวิชาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ลดปัญหาด้านคุณภาพของครูได้ส่วน หนึ่ง ดังนั้นสถาบันราชภัฏจึงได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสถาบันราชภัฏ พุทธศักราช 2546 ขึ้น เพื่อผลิตครูระดับปริญญาตรีสำหรับสอนการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีปรัชญา เป็นการผลิตครูชั้นวิชาชีพที่มีปรีชาสามารถ (Capability) และมีเป้าหมายในการผลิตครูให้มี ลักษณะของครูดี ครูเก่ง คนดีและคนเก่ง (สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา, 2546 หน้า 3)

ในส่วนการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นใหม่ มีแนวการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผลลัพธ์การเรียนรู้ของแต่ละกลุ่มชุดวิชาดังนี้ (1) กลุ่มวิชาการศึกษาทั่วไปมุ่งเน้นให้เกิดปรีชาสามารถที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิต การปรับตัวที่มีคุณภาพ หลักสูตรได้กำหนดให้เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบองค์รวม มีการผสมผสานระหว่างทฤษฎีและปฏิบัติ ให้ศึกษาทฤษฎีแล้วนำสู่การปฏิบัติในสภาพจริง (2) กลุ่มชุดวิชาชีพครูมุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นครูดี มีความรู้ ความเข้าใจและทักษะวิชาชีพครู มีคุณธรรมจริยธรรมแห่งวิชาชีพ หลักสูตรได้กำหนดให้มีการผสมผสานทฤษฎีและการปฏิบัติ โดยการศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวข้อง เชื่อมโยง ไปสู่ห้องเรียนและสถานศึกษาในสภาพจริงให้มีการบูรณาการทั้งในสถานศึกษา นอกสถานศึกษา ชุมชนและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย ให้ได้รับประสบการณ์ตรงจากการทำงานในวิชาชีพพร้อมกับเพื่อนร่วมงาน ผู้สอน ครูพี่เลี้ยง นักเรียน ผู้ปกครองและชุมชน เพื่อการสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง (3) กลุ่มชุดวิชาเฉพาะด้าน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้รอบรู้วิทยาการในฐานะที่เป็นผู้สอนในสาระการเรียนรู้ที่ตนเองสนใจ แนวการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการบูรณาการความรู้ที่ได้จากหลักการและทฤษฎีต่าง ๆ ในสาระการเรียนรู้นั้น ๆ มาปฏิบัติและพัฒนาให้มีความเหมาะสมในสถานการณ์จริง ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในการพัฒนาหลักสูตรการผลิตครูที่ใช้เวลาเรียน 5 ปี นี้ได้มีการกำหนดให้อาจารย์ผู้สอนปรับเปลี่ยนวิธีสอนเป็นวิธีสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญการบูรณาการทฤษฎีและการปฏิบัติ การนำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ในสภาพจริง ทั้งในโรงเรียนและชุมชน โดยคาดหวังว่าจะเป็นแนวทางที่คาดหวังว่าน่าจะมีผลดีต่อประสิทธิภาพในการสอนและเป็นแบบอย่างในการจัดการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาได้

ในส่วนของการฝึกประสบการณ์วิชาชีพนั้น หลักสูตรได้กำหนดให้เป็นชุดวิชาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในกลุ่มวิชาชีพครูประกอบด้วยชุดวิชา 5 ชุด จำนวนรวม 25 หน่วยกิต ดังนี้ (1) การปฏิบัติงานวิชาชีพครู 1 จำนวน 3 หน่วยกิต (2) การปฏิบัติงานวิชาชีพครู 2 จำนวน 3 หน่วยกิต (3) การปฏิบัติงานวิชาชีพครู 3 จำนวน 3 หน่วยกิต ทั้ง 3 ชุดนี้ กำหนดเวลาไม่น้อยกว่า 135 ชั่วโมง (4) การปฏิบัติงานสอนในสถานศึกษา 1 จำนวน 8 หน่วยกิต และ (5) การปฏิบัติงานสอนในสถานศึกษา 2 จำนวน 8 หน่วยกิต ทั้ง 2 ชุดวิชานี้จะต้องใช้เวลาไม่น้อยกว่า 360 ชั่วโมง ดังนั้นนักศึกษาที่เข้าเรียนตามหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตนี้ จะมีโอกาสได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ตรงในโรงเรียนจากการเรียนในกลุ่มชุดวิชาต่างๆ และในชุดวิชาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ (สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา 2546:206) โดยเน้นผลลัพธ์ด้านความรู้ ปัญหา คุณลักษณะ คุณธรรม จริยธรรมแห่งวิชาชีพ และการดำเนินชีวิตด้วยปัญญา ที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาเป็นสำคัญ การฝึกในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีจุดเน้น 4 ประการ คือ (1) การเรียนรู้การบริหารจัดการศึกษา และการดำเนินกิจการของสถานศึกษา (2) การเรียนรู้ธรรมชาติ การพัฒนาและการแก้ปัญหาของผู้เรียน

(3) การเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษาและการพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน (4) การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาเป็นเวลา 1 ปี โดยเน้นการปฏิบัติการสอนในกลุ่มสาระที่เลือก 1 – 2 กลุ่มสาระ การวิจัยชั้นเรียน การปรับปรุงการสอน การมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร การทำหน้าที่สนับสนุนด้านการเรียนการสอนภายใต้การดูแลของครูพี่เลี้ยงที่มีประสบการณ์และมีความเป็นครู เป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไป

กระบวนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จึงถือเป็นหัวใจสำคัญของการผลิตครูเพราะเป็นกระบวนการภาคปฏิบัติที่จะช่วยเสริมสร้างนักศึกษาครูให้เป็นผู้มีความรัก ความศรัทธาต่ออาชีพครู เป็นองค์ประกอบที่จำเป็นที่ทำให้บัณฑิตครู มีทักษะและความพร้อมในการปฏิบัติงานครูมากขึ้น ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาวิชาชีพครู ด้วยประสบการณ์วิชาชีพมีอิทธิพลสำคัญต่อนักศึกษาครูมากกว่าประสบการณ์ทั้งหลายที่นักศึกษาได้รับ หากกระบวนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีประสิทธิภาพจะช่วยให้นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานครูของตน ส่งผลให้บัณฑิตครูมีคุณภาพอย่างแท้จริงเป็นที่พึงพอใจแก่หน่วยงานผู้ใช้ครู การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่สามารถเสริมสร้างคุณภาพของนักศึกษาครูให้มีสมรรถภาพที่พึงประสงค์ได้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความร่วมมือและช่วยเหลือจากหน่วยงานผู้ใช้ครูอย่างจริงจังเพราะหน่วยงานผู้ใช้ครู คือ สถานที่ฝึกปฏิบัติเป็นแหล่งต้นแบบที่จะให้นักศึกษาครูได้เรียนรู้จากสถานการณ์จริงควบคู่กับการเรียนรู้ภาคทฤษฎีจากมหาวิทยาลัย แต่จากสภาพของโรงเรียนเครือข่ายการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่ผ่านมา พบว่าโรงเรียนมีความแตกต่างกันในด้านการบริหารจัดการ การจัดการเรียนรู้ ตลอดจนบุคลากรในโรงเรียน บางโรงเรียนยังคาดหวังว่านักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจะช่วยทดแทนบุคลากรที่ขาดแคลน ช่วยลดภาระงานสอนของครู นอกจากนี้การปฏิบัติตนของครู การนิเทศนักศึกษาของอาจารย์พี่เลี้ยงยังมีความแตกต่างกัน สิ่งที่กล่าวถึงนี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ การพัฒนาคุณลักษณะ คุณธรรมจริยธรรมของนักศึกษาทำให้นักศึกษาไม่เกิดคุณลักษณะตามเป้าหมายของหลักสูตรและของผู้ใช้ครู

อย่างไรก็ตามปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการผลิตครูนั้นมีหลายประเด็น เช่น ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร การผลิตครูปัจจุบันที่ยังไม่สามารถทำให้ครูใหม่มีความรู้ด้านวิชาการที่ลึกมากพอ ขาดทักษะการสอน ถ่ายทอดความรู้ไม่เป็นทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลักสูตรมุ่งเน้นทฤษฎีเนื้อหา มากกว่าการปฏิบัติ กระบวนการสอนของอาจารย์ใช้การบรรยาย สอนแบบธรรมดา ขาดการวางแผนการสอนที่ดีมีประสิทธิภาพ หรือเป็นแบบอย่างที่ดีได้ ขาดกระบวนการปลูกฝัง อบรมด้านคุณลักษณะและจริยธรรมแห่งวิชาชีพที่เข้มมากพอ เมื่อออกไปสู่กระบวนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในโรงเรียนพบว่า (1) โรงเรียนเครือข่ายการฝึกประสบการณ์วิชาชีพส่วนหนึ่งมองว่าคณะครุศาสตร์ ไม่ได้เตรียมนักศึกษาให้มีคุณภาพทั้งด้านความรู้ความสามารถทักษะการสอนคุณธรรม จริยธรรม

ในระดับที่ดีพอ บางโรงเรียนอาจารย์ที่เลี้ยงต้องกลับมาสอนเนื้อหาเดิมซ้ำ (2) โรงเรียนเครือข่าย การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูส่วนหนึ่งจะบอกว่าการได้นักศึกษาฝึกประสบการณ์จะช่วยบรรเทา ปัญหาการขาดแคลนครู ภาระงานหนักของครูในโรงเรียน มากกว่าจะช่วยพัฒนานักศึกษาครูให้มี ทักษะการสอนและเป็นครูที่ดีได้ (3) อาจารย์นิเทศก์ส่วนหนึ่งพบว่านักศึกษาฝึกประสบการณ์ วิชาชีพไม่ได้รับการนิเทศที่มีคุณภาพจากอาจารย์ที่เลี้ยง อาจารย์ที่เลี้ยงแต่ละคนจะปฏิบัติหรือดูแล มอบหมายงานแตกต่างกัน ไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน โรงเรียนมักจะประเมินผลการฝึก ประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาสูงกว่าความเป็นจริง รวมทั้งมีความรู้สึกเห็นใจนักศึกษาไม่ยอม เห็นนักศึกษาไม่ผ่านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหรือช่วยเหลือ โดยการให้หนังสือคู่มือการสอน หรือแผนจัดการเรียนรู้ที่ให้อยู่ให้นักศึกษานำไปใช้ทำให้เกิดผลเสียต่อนักศึกษา

มนตรี จุฬาวัดนทล. (2543) ได้กล่าวถึงปัญหาหลักในวิชาชีพครูที่ควรได้รับการแก้ไข 4 อันดับ คือ 1. ปรับวิชาชีพครูให้เป็นที่นิยม 2. สร้างระบบการพัฒนาครูให้มีประสิทธิภาพ 3. พัฒนา สถาบันการผลิตครูให้เข้มแข็ง และ 4. การหาคนดีมาเป็นครู ปัญหาหลักทั้ง 4 ประการนี้ สะท้อนถึง ความคาดหวังของสังคมที่ต้องการเห็นครูไทยที่มีคุณภาพ

ดังนั้นในปีการศึกษา 2547 ที่ผ่านมา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้มีนโยบาย และจัดงบประมาณสนับสนุนให้คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏทำการวิจัยเพื่อพัฒนาเกณฑ์ มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครูและดำเนินการพัฒนาครูและโรงเรียนในเขตพื้นที่ รับผิดชอบให้มีคุณลักษณะตามเกณฑ์มาตรฐานที่พัฒนาขึ้น สำหรับรองรับการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพครูของนักศึกษาตามหลักสูตร 5 ปี การวิจัยนี้กำหนดกรอบให้เป็นการวิจัยแบบมีส่วนร่วม (PAR) และการวิจัยและพัฒนา (R&D) ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความร่วมมือในการผลิตและพัฒนาครู ระหว่างสถาบันผลิตครูและโรงเรียน ซึ่งเป็นผู้ใช้ครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชเป็น หน่วยงานหนึ่งที่ได้ดำเนินโครงการวิจัยและพัฒนาโรงเรียนเครือข่ายการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพให้เป็นโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครูตามนโยบายของ สกอ. โรงเรียนเครือข่ายการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพที่เข้าร่วมโครงการมีจำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดพระมหาธาตุและ โรงเรียนพรหมศิริ พิทยาคม ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ปี พ.ศ. 2546 กระบวนการวิจัยแบ่งเป็น 2 ระยะ ระยะแรกเป็นการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู มี 2 กิจกรรมสำคัญ คือ การจัดทำร่างเกณฑ์มาตรฐานและการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐาน ระยะที่สองเป็นการพัฒนาครูและ โรงเรียนไปสู่เกณฑ์มาตรฐานมี 2 กิจกรรมสำคัญ คือ การจัดทำแผนพัฒนาครูและโรงเรียนไปสู่ เกณฑ์มาตรฐาน การจัดกิจกรรมพัฒนาครูและโรงเรียนตามแผนที่ได้กำหนดไว้ รูปแบบการการ วิจัยทั้งสองระยะนี้ใช้วงจรวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (PAOR) ของเคมมิสและแมกแทคคาร์ด

ผลการวิจัยได้เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนร่วมวิชาชีพครู ประกอบด้วยเกณฑ์มาตรฐาน 4 ด้าน 7 มาตรฐานย่อย 34 ตัวบ่งชี้ ซึ่งโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการทั้ง 2 โรงเรียน มีประเด็นที่ดำเนินการได้ตามเกณฑ์และไม่ได้ตามเกณฑ์ที่แตกต่างกัน ประเด็นที่ทำไม่ได้ตามเกณฑ์เป็นสิ่งที่ต้องดำเนินการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนกว่าครูและโรงเรียนมีคุณลักษณะและคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่ได้พัฒนาขึ้น การวิจัยในครั้งนี้ยังมีข้อเสนอแนะให้ขยายผลการพัฒนาครูและโรงเรียน0 เครื่องข่ายๆ อื่นๆ ให้มีจำนวนเพียงพอที่จะรองรับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูด้วย (อรุณี สติชัยภักติกุล และคณะ, 2547, บทคัดย่อ)

จากสภาพปัญหาผลการวิจัยดังกล่าว คณะครุศาสตร์จึงเป็นต้องดำเนินโครงการวิจัยและพัฒนาโรงเรียนเครือข่ายฝึกประสบการณ์ให้เป็นโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครูต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาครูและโรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนทรชาติวัฒน์ ให้เป็นโรงเรียนที่มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู และเป็นการสร้างองค์ความรู้ในด้านการผลิตและพัฒนาครูตามพันธกิจของคณะครุศาสตร์

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาโรงเรียนเครือข่ายการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ไปสู่เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู
 - 1.1 เพื่อสำรวจบริบทของโรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนทรชาติวัฒน์ ตามเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู
 - 1.2 เพื่อศึกษาแนวทางและการพัฒนากระบวนการพัฒนาโรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนทรชาติวัฒน์ เข้าสู่เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู
2. เพื่อศึกษาบทเรียนและความคิดสะท้อนในการพัฒนาโรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนทรชาติวัฒน์ ไปสู่เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. โรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนทรชาติวัฒน์ซึ่งเป็น เครือข่ายการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูได้รับการพัฒนาตามเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู
2. โรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนทรชาติวัฒน์ และคณะครุศาสตร์ได้วิธีการและกระบวนการในการพัฒนาโรงเรียนเครือข่ายๆ ไปสู่เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู โดยใช้โรงเรียนเป็นฐานและเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน

3. โรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนทรวิวัฒน์ ชุมชนและคณะครูศาสตร์มีบทเรียนและความคิดสะท้อนในการพัฒนาโรงเรียนเครือข่ายฯ ไปสู่เกณฑ์มาตรฐาน โรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครูที่นำมาใช้ประโยชน์ในการผลิตและพัฒนาครูได้

4. ผู้บริหาร ครู อาจารย์ นักเรียนและนักศึกษาได้รับผลจากการพัฒนาโรงเรียนเครือข่ายฯ ไปสู่เกณฑ์มาตรฐาน โรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู

5. คณะครูศาสตร์มีโรงเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน โรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู สำหรับนักศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สถาบันราชภัฏ พุทธศักราช 2546

6. โรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนทรวิวัฒน์ และอาจารย์คณะครูศาสตร์ได้มีประสบการณ์ในการทำวิจัยแบบมีส่วนร่วม มีเครือข่ายการผลิตครูและมืองค์ความรู้สำหรับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร ครุศาสตรบัณฑิต สถาบันราชภัฏ พุทธศักราช 2546

ขอบเขตการวิจัย

การพัฒนาโรงเรียนเครือข่ายการฝึกประสบการณ์วิชาชีพให้มีมาตรฐานของโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพ โดยใช้กระบวนการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม กำหนดกลุ่มเป้าหมาย 7 โรงเรียน สำหรับงานวิจัยนี้ศึกษาระดับโรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนทรวิวัฒน์ มุ่งศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโรงเรียนเข้าสู่มาตรฐาน โรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู ทำการศึกษาระหว่างเดือนตุลาคม 2548 ถึงเดือนกันยายน 2549 รวมระยะเวลา 12 เดือน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีความพร้อมในด้านต่างๆ ตามมาตรฐาน โรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครูที่จะรับนักศึกษาสาขาการศึกษาที่เรียนตามหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต เข้าฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

2. มาตรฐานโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู หมายถึง เกณฑ์มาตรฐานซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชและโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู ได้จัดทำขึ้นประกอบด้วยเกณฑ์มาตรฐาน 4 ด้าน 7 มาตรฐาน 34 ตัวบ่งชี้